

ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียน
รายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ

โดย

สิวินีย์ ไชยพงษ์

ทัศนีย์ ธราพร

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

สนับสนุนงบประมาณโดย

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ประจำปีงบประมาณ 2556

English Speaking Problems of students who enrolled
in English Conversation subject

By

Siwinee Chaiyapong

Tassanee Taraporn

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Granted by

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved
Fiscal year 2012

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้จะเสร็จสมบูรณ์ไม่ได้หากไม่ได้รับความร่วมมือจากคณาจารย์ที่สอนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษในแต่ละวิทยาเขตทุกท่านที่ช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ นักศึกษาทุกคนที่สละเวลาตอบแบบสอบถาม และเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในครั้งนี้

ผศ.ทัศนีย์ ธารพร ผู้เป็นทั้งผู้ร่วมวิจัย และที่ปรึกษา ตลอดจนให้คำแนะนำต่างๆทำให้งานวิจัยนี้ผ่านไปด้วยดี

และสุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณสำนักงานวิจัยและพัฒนา และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ผู้มอบทุนอุดหนุนวิจัยที่เล็งเห็นความสำคัญของงานวิจัยนี้และได้สนับสนุนทุนวิจัยให้งานวิจัยนี้สมบูรณ์

สิวินีย์ ไชยพงษ์ และคณะ

กันยายน 2556

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทคัดย่อ

รหัสโครงการ L04/2/2556

ชื่อโครงการ ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ

ชื่อนักวิจัย สิวินีย์ ไชยพงษ์

ผศ.ทัศนีย์ ธารพร

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษทั้งสี่วิทยาเขต ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2555 ด้วยการใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือการหาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่าปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษเกิดทั้งจากตัวนักศึกษาในระดับสูง (\bar{x} = 3.53 , S.D. = .73) ซึ่งมีความใกล้เคียงเคียงกันกับปัญหาของผู้สอน (\bar{x} = 3.56 , S.D. = .83) ปัญหาในการเรียน และปัญหาจากสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับสูงเช่นกัน นักศึกษามีความเห็นว่า การพูดภาษาอังกฤษนั้นสำคัญ แต่นักศึกษาต้องการบรรยากาศที่สนุกสนานในการเรียนมากขึ้น และมีความต้องการแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้การนำไปใช้ในสถานการณ์จริงมาพัฒนา และสนับสนุนในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{x} = 3.07 , S.D. = 1.05)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

คำสำคัญ : ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ / วิชาสนทนาภาษาอังกฤษ

E-mail Address : siwinee.cha@rmutr.ac.th, tassanee.tar@rmutr.ac.th

ระยะเวลาโครงการ : ตุลาคม พ.ศ. 2555-กันยายน พ.ศ. 2556

Abstract

Code of project : L04/2/2556

Project name : English Speaking Problems of students who enrolled in English Conversation subject

Researcher name Siwinee Chaiyapong
Asst.Prof. Tassanee Taraporn

This study investigates the English Speaking Problems of students who enrolled in English Conversation subject at four campuses of Rajamangala University of Technology Rattanakosin, second semester, academic year 2011. by using a questionnaire . The statistics used were frequency, percentage, mean and S.D.

The outcome revealed that the English speaking problems lie in the students themselves in high level (\bar{x} = 3.53 , S.D. =.73) which are very close to teachers problems (\bar{x} = 3.56 , S.D. =.83) Learning and external problems are in high level too . The results show that students know English speaking is important but they still want some more fun atmosphere of studying from teachers to encourage them to speak .They also need learning sources to improve and support their English speaking as it's represented in middle level (=3.07, S.D.= 1.05)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

Keywords: speaking English problems / English conversation

E-mail Address : siwinee.cha@rmutr.ac.th, tassanee.tar@rmutr.ac.th

Period of project : October 2012 – September 2013

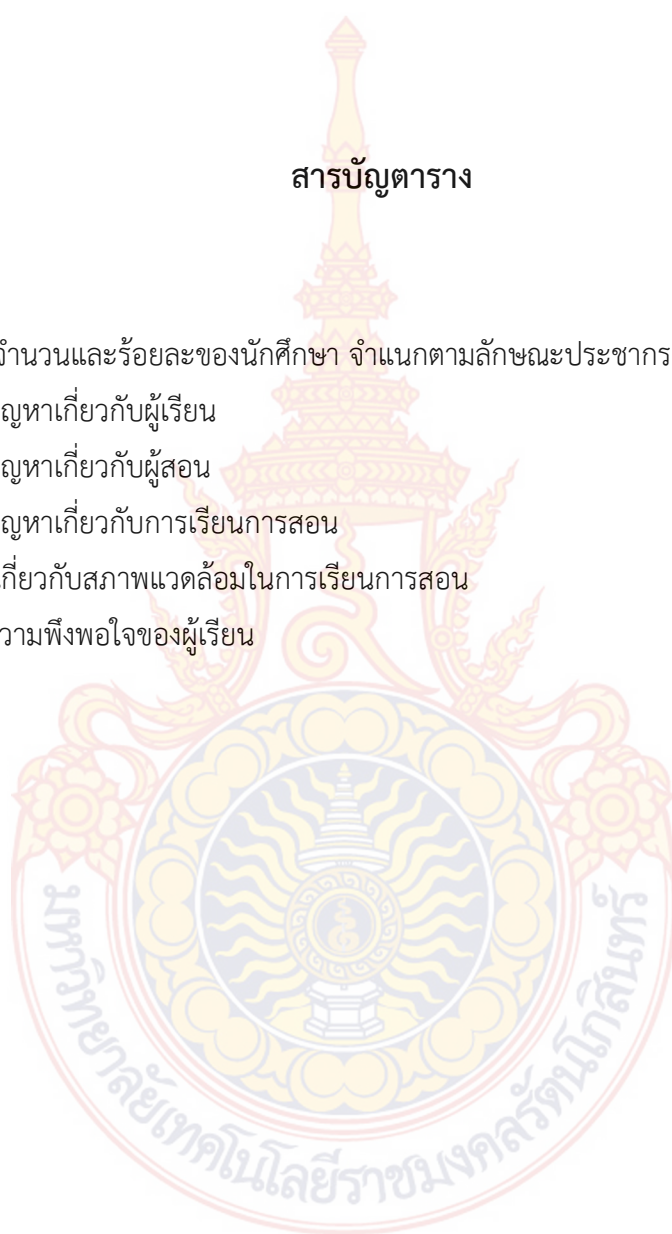
สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญตาราง	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความสำคัญและที่มาของหัวข้อ	1
2. วัตถุประสงค์ในการวิจัย	2
3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
4. ขอบเขตในการวิจัย	2
5. นิยามศัพท์	2
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	4
1. แนวคิดเรื่องการพูด	3
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	9
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	9
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล	9
3. การวิเคราะห์ข้อมูล	10
บทที่ 4 ผลการวิจัย	12
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	19
บรรณานุกรม	23
ภาคผนวก	25
ประวัติผู้วิจัย	26

All rights reserved

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตามลักษณะประชากร	12
2	แสดงปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน	14
3	แสดงปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน	15
4	แสดงปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน	15
5	ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน	17
6	แสดงความพึงพอใจของผู้เรียน	17

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 1

บทนำ

1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสิ่งที่ใช้ในการสื่อสารสำหรับคนไทย มีภาษาที่จำเป็นในการสื่อสารนอกจากภาษาไทยแล้ว ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่มีความจำเป็นอย่างมากเพราะภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อระหว่างชนชาติต่างๆ ภาษาอังกฤษจึงภาษาต่างประเทศที่ควรจะได้เรียนรู้เพื่อสามารถติดต่อกับชนชาติต่างๆได้ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อส่วนตัว การเจรจาทางการพูด การเมือง การค้าขายและการท่องเที่ยว ซึ่งนำรายได้เข้าสู่ประเทศอย่างมหาศาลเพิ่มมากขึ้นทุกๆปี (ดวงเดือน แสงชัย, 2533)

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลสามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังมีความเข้าใจและภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลก แต่ในความเป็นจริงแล้ว ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้กันมา (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537 : 167)

การเตรียมความพร้อมในการให้ผู้เรียนใช้ภาษานั้นเป็นปัญหาพื้นฐานในการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนต้องรู้ทั้งหลักไวยากรณ์และคำศัพท์ใหม่แต่เพียงการเรียนรู้ประโยคต่างๆที่สำคัญเท่านั้น แต่ผู้เรียนจะต้องสามารถสร้าง และนำประโยคไปปรับใช้ในสถานการณ์ต่างๆได้อีกด้วย ซึ่งเป็นความแตกต่างระหว่างความรู้ที่ได้รับและการนำไปใช้ (Bygate, 1988)

จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้คนทั่วโลก การนำความรู้ที่ได้รับในห้องเรียนมาปรับใช้ในสถานการณ์จริงจึงเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะการสื่อสารภาษาอังกฤษในกลุ่มประเทศอาเซียนซึ่งระบุให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ และเพื่อประโยชน์ของผู้สำเร็จการศึกษาที่จะต้องเข้าไปแข่งขันในการทำงานในภาครัฐบาลและเอกชนของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่จะเกิดขึ้นในปี 2558 ซึ่งมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ เป็นสถาบันที่มีวิสัยทัศน์ในการผลิตบัณฑิตไปสู่สังคมประกอบการ การเตรียมความพร้อมให้นักศึกษามีความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

วิชาสนทนาภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาฝึกพูดผ่านบทสนทนาในชีวิตประจำวันต่างๆที่นักศึกษาจำเป็นต้องใช้ ดังนั้นการศึกษาปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะรับรู้ถึงปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ อันจะนำไปสู่การพัฒนาในการสื่อสารได้อย่างมั่นใจต่อไป

2. วัตถุประสงค์ในการวิจัย

- 1.ศึกษาปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ
- 2.ศึกษาความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.อาจารย์ผู้สอนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษรู้และเข้าใจปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา และสามารถปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
- 2.นำปัญหาที่ได้มาพัฒนาการสอนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาของมหาวิทยาลัย
- 3.เผยแพร่ปัญหาจากการศึกษาที่ได้ให้ผู้สอนหรือผู้สนใจทั่วไปได้นำไปปรับปรุงหรือนำไปศึกษาต่อ

4. ขอบเขตในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาปัญหาของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษในคณะต่างๆของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวนสี่พื้นที่ ได้แก่ บพิธระพิมุขจักรวรรดิ เพาะช่าง ศาลายา และวังไกลกังวล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

5. นิยามศัพท์

ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ปัญหาในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน

All rights reserved

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
วิทยาเขต ได้แก่ บพิตรพิมุขจักรวรรดิ เพราะช่าง ศาลาया และวังไกลกังวล ที่เรียนวิชาสนทนา
ภาษาอังกฤษภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่อง “ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ” ครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 ความหมายของการพูด

ชิทโซปูลู(1992) อธิบายความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดใช้เพียงแต่เป็นการฝึกฝนการออกเสียงตามโครงสร้างประโยคได้เท่านั้น แต่ต้องมีความรู้และความเข้าใจ รวมทั้งสามารถแสดงความรู้สึกได้อย่างเหมาะสมด้วย

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการเรียนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุด อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อน ต้องใช้เวลาฝึกฝน ไม่ใช่จากความเข้าใจหรือจดจำ

ศศิลักษณ์ เกตุจรุง(2543) สรุปความหมายของการพูดว่าการพูดหมายถึงกระบวนการที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารหรือข้อมูลหรือถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยใช้ถ้อยคำหรือกิริยาท่าทาง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่าการพูดต้องอาศัยเข้าใจ โดยการใช้น้ำเสียง ถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ในการถ่ายทอดความคิดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

1.2 ปัจจัยที่ส่งผลให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

1.2.1 แรงจูงใจ

การศึกษาในเรื่องแรงจูงใจส่วนใหญ่จะแบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ แรงจูงใจเชิงการใช้ประโยชน์ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ แรงจูงใจในการใช้ประโยชน์เป็นความต้องการเรียนภาษาเพื่อนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการบรรลุวัตถุประสงค์ต่างๆ เช่น นำไปใช้ในกาสมัครงาน การสอบ การอ่านหนังสือพิมพ์หรือหนังสือภาษาต่างประเทศ ในทางกลับกันแรงจูงใจเชิงบูรณาการเป็นความต้องการในการเรียนภาษาเพื่อความเข้าใจต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่ง หรือสื่อสารกับผู้ที่อยู่ในวัฒนธรรมที่พูดภาษานั้น (Guardner&Lambert,1972)

ส่วนแฮมเมอร์ (Hamer,1992) แบ่งลักษณะของแรงจูงใจเป็นสองประเภท คือ แรงจูงใจภายนอก ซึ่งหมายถึงแรงจูงใจนอกชั้นเรียน และแรงจูงใจภายใน คือแรงจูงใจในชั้นเรียน โดยแรงจูงใจในชั้นเรียนเป็นส่วนสำคัญในการที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนภาษา ผู้เรียนหลายคนเข้าชั้นเรียนโดยที่ไม่มีแรงจูงใจจากนอกห้องเรียน ดังนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียนจึงเป็นส่วนสำคัญในการสร้างแรงจูงใจ ไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อม วิธีการสอน และผู้สอนที่จะสามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน

ทั้งนี้ยังมีงานวิจัยมากมายที่ค้นพบว่าแรงจูงใจนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Lightbown&Spada,1996) ซึ่งสอดคล้องกับเดวี และเพียส (Devi&Pearse, 2000) ที่เห็นว่าแรงจูงใจนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนส่วนใหญ่ในการเรียนภาษาให้ประสบความสำเร็จ

1.2.2 ทักษะคติ

ทักษะคติเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศเช่นกัน เวินเดน (Wenden,1991) เห็นว่าทักษะคติมีส่วนประกอบในการรับรู้ ได้แก่ ความเชื่อ ความเข้าใจ ข้อมูลที่มีผลต่อทัศนคติต่อสิ่งนั้นๆ ในการเรียนภาษาอาจหมายถึงการที่ผู้เรียนเชื่อ บทบาทในการเรียน หรือความสามารถในการเป็นผู้เรียนภาษาของตนเอง

ลิตเติลวู้ด (Littlewood,1984) มีความเห็นเช่นกันว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติที่ดีจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา ส่วนการมีทัศนคติที่ไม่ดีจะเป็นอุปสรรคในการเรียน หากผู้เรียนถูกบังคับให้เรียนจากปัจจัยภายนอก ระดับของการเรียนรู้ก็จะน้อยตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับมุลเลอร์ (Mueller,1971) ที่พบว่าผู้เรียนที่มีทั้งแรงจูงใจเชิงการใช้ประโยชน์ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ มีทัศนคติที่ดี ตลอดจนมีความพยายามจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่าผู้เรียนตามความต้องการของสถานศึกษาเท่านั้น

1.2.3 บุคลิกภาพ

บุคลิกภาพเป็นลักษณะเฉพาะส่วนบุคคลที่สะท้อนให้เห็นถึงตัวตน ไม่ว่าจะเป็นนิสัยความคิด การปฏิบัติต่อตนเอง และผู้อื่น ซึ่งบุคลิกส่วนตัวนี้จะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอีกด้วย

โรบิน และทอมสัน (Robin&Thomson,1994) เห็นว่าไม่ได้เป็นเรื่องน่าแปลกใจที่บุคลิกภาพจะมีอิทธิพลต่อวิธีการที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้ที่มีบุคลิกเปิดเผยเป็นลักษณะของผู้ที่จะประสบความสำเร็จ ผู้เรียนที่รู้จักเข้าสังคม โดยใช้ทุกโอกาสในการสนทนากับผู้ใช้ภาษาต่างประเทศนั้นเป็นภาษาแรกในการสื่อสารจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่า เพราะพวกเขามีโอกาสที่จะได้ยิน และได้ใช้ภาษาใหม่ๆ ผู้เรียนที่มีความเขินอาย และมีการคิดไตร่ตรองจะกังวลเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา และไม่ค่อยมีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการฝึกพูดในห้องเรียน หรือสื่อสารในโลกแห่งความจริง การมีลักษณะนิสัยนี้จะเป็นอุปสรรคในการพูดภาษาต่างประเทศ ซึ่งจะขัดขวางไม่ให้ผู้เรียนได้ลองเสี่ยง หรือหาโอกาสในการฝึกฝนและเรียนรู้ ผู้เรียนจะกลัวว่าอาจทำผิดพลาด หรือเข้าใจผิด จากนั้นจะทำให้ผู้เรียนไม่เปิดใจ ไม่กระตือรือร้น และไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนภาษา สำหรับผู้เรียนที่เปิดใจ และไม่กลัวในการใช้ภาษาต่างประเทศ จะชอบที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์ในการใช้ภาษาของตน

ผู้เรียนบางคนจะมีความระมัดระวังและรอบคอบโดยธรรมชาติ ในขณะที่คนอื่นๆจะมีความคล่องกว่า นักเรียนเหล่านี้จะเขินอายได้ง่าย หรือผิดหวังถ้าพบว่าทำผิด หรือเข้าใจผิด ผู้เรียนกลุ่มนี้จึงเลือกที่จะไม่พูดอะไรดีกว่าเสี่ยงที่จะพูดผิด (Rivers,1972)

บราวน์ (Brown,1987) กล่าวว่า การลองเสี่ยงเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สำคัญต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนต้องรู้จักที่จะลองผิดลองถูกจากพื้นฐานของภาษานั้น และกล้าเสี่ยงที่จะผิด ในขณะที่ผู้เรียนที่เจียบในชั้นเรียนจะไม่ต้องการให้มีความผิดพลาดเกิดขึ้น

1.2.4 ผู้สอน

ริเวอร์ (Rivers,1972) ให้ความเห็นว่าการสอนทักษะการพูดผู้สอนเป็นส่วนสำคัญมากกว่าการสอนทักษะทางภาษาอื่นๆ ผู้สอนหลายคนคิดว่าหากมีการพูดภาษาต่างประเทศในการเรียนล้วนๆ ผู้เรียนน่าจะเริ่มพูดได้อย่างคล่องแคล่วเช่นกัน ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ที่จะพูดได้อย่างลื่นไหลผ่านการฟังเท่านั้น แต่ผู้สอนต้องเปิดโอกาสในการฝึกทักษะการพูดที่สามารถดึงดูดผู้เรียนให้ได้

โคเฮน และนอร์ส (Chohen&Norst,1989) กล่าวว่าความอบอุ่น เป็นมิตร มีความเมตตา และไหวพริบในการแสดงออกของผู้สอนจะช่วยสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนที่จะมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนมากขึ้น

โจว (Zhou,2002) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้ที่สอนพูดภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ความชำนาญในภาษาที่สอน เป็นความสามารถในการเข้าใจ พูด อ่าน เขียน การออกเสียงได้อย่างถูกต้อง มีความรู้ในเรื่องขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม
2. ประสิทธิภาพในการสอน ซึ่งรวมถึงความสามารถในการเตรียมการสอนให้ตรงกับวัตถุประสงค์ และดำเนินไปตามแผนนั้น
3. ด้านจิตวิทยา และบุคลิกภาพ ผู้สอนควรมีความอดทน มั่นใจ มีจินตนาการ มีความกระตือรือร้น และความคิดสร้างสรรค์ ผู้สอนควรเป็นมิตร มีความเมตตา และมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน

1.2.5 การนำไปใช้จริง

เดวีและเพียส (Davies&Pearse,2000) ความสำเร็จอย่างแท้จริงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคือการทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน สอดคล้องกับจอห์นสัน (Johnson,1979) ที่กล่าวว่าการสื่อสารที่แท้จริงนั้นทั้งผู้พูดและผู้ฟังต้องมีการปะจายร่วมต่างๆร่วมกัน สามารถเข้ากันได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องการให้มีการเปิดโอกาสให้ฝึกพูดในหัวข้อที่เป็นสถานการณ์จริง ด้วยภาษาที่ใช้จริง ที่สำคัญที่สุดคือสามารถพูดได้ในทันที

จะเห็นได้ว่าการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะทักษะการพูดนั้นต้องใช้ปัจจัยหลายด้านด้วยกันซึ่งอาจสรุปได้ว่าปัจจัยภายนอกอื่นๆกับตัวผู้เรียนเองจะต้องมีความเกื้อกูลกันในการพัฒนาทักษะการพูด

2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นุชนาฏ วรยศศรี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนคร พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การส่งเสริมทางการเรียนของทางบ้าน

ยุพเยาว์ เมืองหมุดและคณะ (2548) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรีหลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยาวาสูกีร์ สาขาวิชาการบัญชี การจัดการการตลาด สารสนเทศและการท่องเที่ยว พบว่า นักศึกษาเพียงร้อยละ 2 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ร้อยละ 58 อยู่ในเกณฑ์ที่ปานกลางและร้อยละ 2 อยู่ในเกณฑ์ที่อ่อนมาก

ธีราพร พลายเล็ก (2554) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานครนักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงส่วนน้อยที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำมีเพียงร้อยละ 8.07 ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือ กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียน มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

นงสมร พงษ์พานิช (2554) ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตคือ การขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวนคำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง การขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลสนับสนุนความคิด

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นอาจสรุปได้ว่านักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยส่วนมากยังขาดทักษะในด้านการพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่จะต้องศึกษาปัญหาของผู้ที่เรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาที่เน้นทักษะทางการพูดโดยตรงว่านักศึกษามีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษอย่างไร ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น

All rights reserved

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อศึกษาปัญหาของผู้เรียนในรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์สวีสวิทยาเขต ได้แก่ บพิตรพิมุขจักรวรรดิ ศาลายา เพาะช่าง วังไกลกังวล โดยการใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาถึงปัญหาในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์สวีสวิทยาเขต ได้แก่ บพิตรพิมุขจักรวรรดิ เพาะช่าง ศาลายา และวังไกลกังวล ที่เรียนวิชาสนทนาภาษาอังกฤษภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยจากทั้งสี่พื้นที่ดังกล่าวมีผู้ตอบแบบสอบถามกลับมา 216 คน ใช้ตารางของเครซีและมอร์แกน (Krejcie&Morgan,1970) เพื่อหากกลุ่มตัวอย่างจะได้จำนวน 136 คน

2.การเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม โดยการใช้ขอบเขตของปัจจัยที่ส่งผลให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาในการออกแบบเครื่องมือ ซึ่งตรวจสอบความเที่ยงตรงโดยผู้เชี่ยวชาญ อันได้แก่ผู้ร่วมวิจัย ทั้งด้านความครบถ้วนของเนื้อหา ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ตลอดจนความสอดคล้องของเครื่องมือกับข้อมูลที่ต้องการ และทำการพรีเทสต์ ก่อนที่ผู้วิจัยจะนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมอีกครั้ง

2.2 ติดต่ออาจารย์ผู้สอนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อขอความร่วมมือจากนักศึกษาในการทำแบบสอบถาม เนื่องจากคณะผู้วิจัยไม่สามารถไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง จึงส่งแบบสอบถามไปยังวิทยาเขตต่างๆ ซึ่งมีผู้ตอบแบบสอบถามกลับมาทั้งสิ้น 216 คน ซึ่งได้หาจำนวนกลุ่มตัวอย่างจากตารางของเครซีและมอร์แกน (Krejcie&Morgan,1970) จะได้กลุ่มตัวอย่าง 136 คน โดยสาระสำคัญของแบบสอบถามสรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา และระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านปัญหาในการเรียนวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ใช้คำถามแบบมาตราประเมินค่า (rating scale) โดยออกแบบบนฐานข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในส่วนของปัจจัยที่ส่งผลให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาในการออกแบบเครื่องมือ ดังนี้

ปัญหาในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ ได้แก่

- ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน
- ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน
- ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนวิชาสนทนาภาษาอังกฤษเป็นคำถามปลายเปิด

3.การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา และระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ ด้วยการใช้วิธีแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

3.2 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามส่วนที่ 2 ปัญหาในการเรียนวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยการหาค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยผู้ตอบแสดงความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด มีเกณฑ์ในการเลือกคำตอบและให้ค่าคะแนนความคิดเห็น ดังนี้

มากที่สุด	5 คะแนน
มาก	4 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน

การแปลผลคะแนนใช้เกณฑ์ของ ประคอง กรรณสูต (2542)

คะแนนเฉลี่ย	การแปลคะแนน
4.00 – 5.00	ความคิดเห็นมีผลต่อการเรียนอยู่ในระดับสูงมาก
3.50 – 4.49	ความคิดเห็นมีผลต่อการเรียนอยู่ในระดับสูง

2.50 – 3.49	ความคิดเห็นมีผลต่อการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	ความคิดเห็นมีผลต่อการเรียนอยู่ในระดับต่ำ
1.00 – 1.49	ความคิดเห็นมีผลต่อการเรียนอยู่ในระดับต่ำมาก

3.3 วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อภาพรวมของปัญหาในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ

4.สรุปผลการศึกษาและการนำเสนอข้อมูล

จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำวิเคราะห์ด้วยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้วยโปรแกรม SPSS11.5 นำเสนอผลในรูปแบบตารางในบทที่ 4 จากนั้นจึงเป็นการสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะในบทที่ 5

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 4

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับลักษณะทางประชากร และระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ

1.1 ลักษณะทางประชากรของนักศึกษา

จากการศึกษาลักษณะทางประชากรของนักศึกษาจำนวน 136 คน ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นอันได้แก่ เพศ ชั้นปีที่กำลังศึกษา วิทยาเขตที่เรียน ระดับการศึกษาที่จบ และระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตามลักษณะประชากร

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	66	50
	หญิง	70	48.6
ชั้นปีที่กำลังศึกษา	ชั้นปีที่ 1	83	61.0
	ชั้นปีที่ 2	17	12.5
	ชั้นปีที่ 3	33	24.3
	ชั้นปีที่ 4	3	2.2
วิทยาเขตที่เรียน	วิทยาเขตศาลายา	34	25.0
	วิทยาเขตบพิตรพิมุขฯ	18	13.2
	วิทยาเขตเพาะช่าง	34	25.0
	วิทยาเขตวังไกลกังวล	50	36.8

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษาที่จบ	มัธยมปลายสามัญ	61	44.9
	อาชีวศึกษา	73	53.9
	การศึกษานอกระบบ	1	0.7
ระยะเวลาที่เรียน ภาษาอังกฤษ	5-10 ปี	21	15.4
	11-18 ปี	68	50.0
	18 ปีขึ้นไป	47	34.6

จากตารางที่ 1 พบว่านักศึกษาที่เรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งมีจำนวนมากที่สุดโดยมีจำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 61.0 รองลงมาได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 ตามลำดับ

นักศึกษาจบการศึกษาในระดับอาชีวศึกษามากที่สุด 73 คน คิดเป็นร้อยละ 53.9 รองลงมาคือมัธยมปลายสามัญ และการศึกษานอกระบบ นอกจากนี้จะเห็นได้ว่านักศึกษากว่าครึ่งเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลายาวนาน ซึ่งระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ 11-18 ปี มีจำนวนมากที่สุดถึง 68 คน คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือเรียนภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลามากกว่า 18 ปี 47 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 และนักศึกษาร้อยละ 15.5 เรียนภาษาอังกฤษ 5-10 ปี

1.2 ปัญหาในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ

1.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน

ตารางที่ 2 แสดงปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน

1. ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	S.D	แปลค่า
1) ผู้เรียนไม่ชอบวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ	3.37	.758	ปานกลาง
2) ผู้เรียนเห็นว่า การสนทนาด้วยภาษาอังกฤษไม่สำคัญ	2.90	.702	ปานกลาง
3) ผู้เรียนรู้สึกว่าการสนทนาภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก	3.61	.790	สูง
4) ผู้เรียนไม่กล้าตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน	3.75	.718	สูง
5) ผู้เรียนรู้สึกอายและกังวลว่าจะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการสนทนาภาษาอังกฤษ	4.02	.784	สูงมาก
6) ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษ	3.79	.864	สูง
7) ผู้เรียนขาดทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษ	3.64	.540	สูง
8) ผู้เรียนขาดความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	3.65	.754	สูง
9) ผู้เรียนขาดความรู้และความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาในการสนทนาภาษาอังกฤษ	3.92	.647	สูง
10) ผู้เรียนไม่สามารถตอบโต้กับชาวต่างชาติได้อย่างเข้าใจกัน	3.66	.752	สูง
รวม	3.63	0.73	สูง

จากตารางที่ 2 พบว่าปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนโดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง $\bar{x}=3.63$ แสดงให้เห็นถึงการที่ผู้เรียนมีความเห็นว่าตนเองขาดทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้เรียนรู้สึกอายและกังวลว่าจะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการสนทนาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{x}=4.02$ ค่า S.D=0.784 การขาดความรู้ความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาในการสนทนาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยรองลงมา $\bar{x}=3.92$,S.D=0.647 ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษ $\bar{x}=3.79$ ส่วนผู้เรียนไม่สามารถตอบโต้กับชาวต่างชาติได้อย่างเข้าใจกัน ผู้เรียนขาดความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน

1.2.2 ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน

ตารางที่ 3 แสดงปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน

2. ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	S.D	แปลค่า
1) ผู้สอนมีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมในการสอน	3.76	.753	สูง
2) ผู้สอนสร้างบรรยากาศในการเรียนที่เหมาะสม	3.54	.965	สูง
3) ผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าสนทนามากขึ้น	3.39	.790	ปานกลาง
รวม	3.56	0.83	สูง

จากตารางที่ 3 พบว่าปัญหาเกี่ยวกับผู้สอนโดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง $\bar{x} = 3.56$ ค่า S.D. = .83 ซึ่งผู้เรียนมีความเห็นว่าผู้สอนมีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมในการสอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{x} = 3.56$ ผู้สอนสร้างบรรยากาศในการเรียนที่เหมาะสม $\bar{x} = 3.54$ แต่การส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าสนทนามากขึ้นอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด $\bar{x} = 3.39$

1.2.3 ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

ตารางที่ 4 แสดงปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

3. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	S.D	แปลค่า
1).วิธีการสอนมีความเหมาะสม	3.22	.416	ปานกลาง
2) มีกิจกรรมฝึกการฟังที่เหมาะสม	3.37	.486	ปานกลาง
3) มีกิจกรรมการฝึกการพูดที่เหมาะสม	3.07	.579	ปานกลาง
4) มีการพัฒนาคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมการทำกิจกรรมการสนทนา	3.44	.796	ปานกลาง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

3. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	S.D	แปลค่า
5) กิจกรรมการสอนสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานในการฝึกสนทนาภาษาอังกฤษ	3.46	.607	ปานกลาง
6) กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมการสนทนาภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์	3.48	.720	ปานกลาง
7) เนื้อหาที่สอนสอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตจริง	3.57	.776	สูง
8) เนื้อหารายวิชาที่สอนมีความเหมาะสม	3.53	.719	สูง
9) มีเวลาในการเรียนและการทำกิจกรรมเพียงพอ	3.63	.655	สูง
10) สื่อการสอนที่ใช้มีความเหมาะสม	3.47	.699	ปานกลาง
11) งานที่มอบหมายในรายวิชามีความเหมาะสม	3.29	.677	ปานกลาง
12) การประเมินผลรายวิชามีความเหมาะสม	3.56	.686	สูง
รวม	3.42	0.59	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 ในภาพรวมพบว่าปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{x}=3.42$,S.D=0.59 มีเวลาในการเรียนและการทำกิจกรรมเพียงพอมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{x}=3.63$,S.D=0.65 เนื้อหาที่สอนสอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตจริง $\bar{x}= 3.57$ เป็นลำดับรองลงมา การประเมินผลรายวิชาที่มีความเหมาะสม $\bar{x}= 3.56$ ในขณะที่กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมการสนทนาภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ $\bar{x}= 3.48$ สื่อการสอนที่ใช้มีความเหมาะสม $\bar{x}= 3.47$ กิจกรรมการสอนสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานในการฝึกสนทนาภาษาอังกฤษ $\bar{x}= 3.46$ การพัฒนาคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมการทำกิจกรรมการสนทนา $\bar{x}= 3.44$ โดยจะเห็นได้ว่ามีค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน กิจกรรมการฝึกการพูดที่เหมาะสมมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด $\bar{x}= 3.07$ อยู่ในระดับปานกลาง

1.2.4.ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน

ตารางที่ 5 แสดงปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน

4. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	S.D	แปลค่า
1) ห้องเรียนมีความเหมาะสม	2.50	.644	ปานกลาง
2) วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนมีความเหมาะสม	3.25	.467	ปานกลาง
3) มหาวิทยาลัยส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างเหมาะสม	2.91	.735	ปานกลาง
4) ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน	2.29	.868	ต่ำ
5) แหล่งข้อมูลในการค้นคว้าและการพัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยมีความเหมาะสม	2.82	.885	ปานกลาง
รวม	2.75	0.71	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{x} = 2.75, S.D = 0.71$ โดยนักศึกษามีความเห็นว่วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้มีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{x} = 3.25$ มหาวิทยาลัยส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างเหมาะสม $\bar{x} = 2.91$ แหล่งข้อมูลในการค้นคว้าและการพัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยมีความเหมาะสม $\bar{x} = 2.82$ ห้องเรียนมีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ย $\bar{x} = 2.50$ มีค่าเฉลี่ยรองลงมาตามลำดับ โดยโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับต่ำสุด $\bar{x} = 2.29$

1.3 ความพึงพอใจของผู้เรียน

ตารางที่ 6 แสดงความพึงพอใจของผู้เรียน

ความพึงพอใจของผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	S.D	แปลค่า
1) ความพึงพอใจในความพร้อมของผู้เรียน	2.03	.666	ต่ำ

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ความพึงพอใจของผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	S.D	แปลค่า
2)ความพึงพอใจในความพร้อมของผู้สอน	3.69	.812	สูง
3) ความพึงพอใจเรื่องการเรียนรู้การสอน	3.50	.558	สูง
4) ความพึงพอใจเรื่องสภาพแวดล้อมในการเรียน	3.26	.888	ปานกลาง
5) ความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษในภาพรวม	3.19	.590	ปานกลาง
รวม	3.13	0.69	ปานกลาง

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจในความพร้อมของผู้สอนในระดับสูง $\bar{x}= 3.69$,S.D=0.81 ความพึงพอใจเรื่องการเรียนรู้การสอน $\bar{x}= 3.50$ ความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาสนทนาภาษาอังกฤษในภาพรวมในระดับปานกลาง $\bar{x}= 3.19$ แต่ความพึงพอใจในความพร้อมของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำ $\bar{x}= 2.03$ ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยต่ำสุด ความพึงพอใจของผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{x}= 3.13$,S.D=0.69

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

1 สรุปผลการวิจัย

แบ่งการสรุปผลออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ปัญหาในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษ

1.ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนโดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงมาก \bar{x} = 3.63 ค่า S.D.=0.73 แสดงถึงความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีความเห็นว่าตนเองรู้สึกอายนั่งและกังวลว่าจะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการสนทนาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงมาก โดย \bar{x} = 4.02 ซึ่งการขาดความรู้ความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาในการสนทนาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยรองลงมา \bar{x} = 3.92 ผู้เรียนไม่สามารถตอบโต้กับชาวต่างชาติได้อย่างเข้าใจกัน ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษ \bar{x} = 3.79 ส่วนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนขาดทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน ผู้เรียนคิดว่าวิชาสนทนาภาษาอังกฤษมีความสำคัญ แต่ยังคงไม่กล้าตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน \bar{x} = 3.75

2.ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน นักศึกษามีความเห็นว่าคุณสอนมีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมในการสอน \bar{x} = 3.76 มีค่า S.D.=0.753 มีการสร้างบรรยากาศในการเรียนที่เหมาะสม \bar{x} = 3.54 มีค่า S.D.=0.965 แต่การส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าสนทนามากขึ้นกลับอยู่ในระดับปานกลาง \bar{x} = 3.39 ค่า S.D.=0.79 เฉลี่ยรวมปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน \bar{x} = 3.56 S.D.=0.83 อยู่ในระดับสูง

3.ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนอยู่ในระดับสูง \bar{x} = 3.42 S.D.=0.59 โดยเวลาในการเรียนและการทำกิจกรรมเพียงพอมีค่าเฉลี่ยสูงสุด \bar{x} = 3.63 ค่า S.D.=0.65 เนื้อหาที่สอนสอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตจริง \bar{x} = 3.57 ค่า S.D.=0.77 การประเมินผลรายวิชามีความเหมาะสม \bar{x} = 3.56 ค่า S.D.=0.68 เป็นลำดับรองลงมา การสร้างบรรยากาศที่ทำให้เกิดความสุข และการพัฒนาคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมในการฝึกสนทนาภาษาอังกฤษยังอยู่ในระดับปานกลาง \bar{x} = 3.46 ค่า S.D.=0.6 และ \bar{x} = 3.44 ค่า S.D.=0.79 ตามลำดับ

4.ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนพบว่าวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด $\bar{x} = 3.25, S.D = 0.46$ โดยนักศึกษามีความเห็นว่ามีมหาวิทยาลัยส่งเสริมการ ห้องเรียนมีความเหมาะสม $\bar{x} = 2.91$, $S.D. = 0.73$ อยู่ในระดับปานกลาง แหล่งข้อมูลในการค้นคว้าและการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด $\bar{x} = 2.82$, ค่า $S.D = 0.88$ และมีความเห็นว่ามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสอนในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันอยู่ในระดับต่ำสุด $\bar{x} = 2.29$, $S.D. = 0.86$ และ ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลางเฉลี่ยรวม $\bar{x} = 2.75$, $S.D = 0.71$

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจของผู้เรียน

นักศึกษาความพึงพอใจในความพร้อมของผู้สอนในระดับสูง $\bar{x} = 3.69, S.D = 0.81$ มีความพึงพอใจเรื่องการเรียนการสอน $\bar{x} = 3.5$, $S.D = 0.55$ การเรียนวิชาสนทนาภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับสูง $\bar{x} = 3.63$ $S.D = 0.877$ โดยความพึงพอใจในเรื่องสภาพแวดล้อมในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{x} = 3.26$, $S.D = 0.88$ ความพึงพอใจในความพร้อมของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด $\bar{x} = 2.03$ ค่า $S.D 0.66$ เฉลี่ยรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง $\bar{x} = 3.13$ ค่า $S.D 0.69$

2. อภิปรายผลการวิจัย

นักศึกษาตระหนักว่าวิชาสนทนาภาษาอังกฤษมีความสำคัญ แต่ยังคงไม่กล้าตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน รู้สึกอายและกังวลว่าจะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการสนทนาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่ขัดขวางต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ บางคนให้ความเห็นว่า “ไม่กล้าออกเสียง” “ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร เพราะไม่รู้คำศัพท์” ซึ่งสอดคล้องกับที่โรบิน และทอมสัน (Robin & Thomson, 1994) ได้กล่าวว่าผู้เรียนที่มีความเขินอาย และมีการคิดไตร่ตรองจะกังวลเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา และไม่ค่อยมีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการฝึกพูดในห้องเรียน หรือสื่อสารในโลกแห่งความจริง ซึ่งการมีลักษณะนิสัยนี้จะเป็นอุปสรรคในการพูดภาษาต่างประเทศ

ส่วนในด้านผู้สอนนักศึกษามีความเห็นที่ผู้สอนมีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมในการสอน มีการสร้างบรรยากาศในการเรียนที่เหมาะสม แต่การส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าสนทนามากขึ้นกลับอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าผู้สอนยังไม่สามารถสร้างแรงกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจให้มีความกล้าแสดงออกมากเพียงพอ หรือทั่วถึง ซึ่งสอดคล้องกับปัญหาของนักศึกษาในข้อแรก ดังนั้นครูผู้สอน

จึงควรตระหนักในการสร้างความกล้าให้กับผู้เรียนมากขึ้น ตามที่ริเวอร์ (Rivers,1972) ให้ความเห็นว่าการสอนทักษะการพูดผู้สอนเป็นส่วนสำคัญมากกว่าการสอนทักษะทางภาษาอื่นๆ และนักศึกษาบางส่วนยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า “แกรมม่าเป็นเรื่องเข้าใจยาก” “จำหลักไวยากรณ์ไม่ได้” สามารถสะท้อนไปถึงผู้สอนว่ายังมีการเน้นในเรื่องหลักไวยากรณ์ในวิชาสนทนาภาษาอังกฤษ ซึ่งยังคงเป็นเรื่องที่นักศึกษายังคงเห็นว่าเป็นอุปสรรคในการเรียน

ด้านการเรียนการสอนนักศึกษามีความเห็นว่าการเรียนรายวิชาสอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตจริง ทว่ากิจกรรมการฝึกการพูดที่เหมาะสมกลับมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการสนทนาภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ การสร้างบรรยากาศที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน ส่งเสริมให้เรียนรู้คำศัพท์และสำนวนในการฝึกสนทนาภาษาอังกฤษล้วนอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งอาจสะท้อนได้ว่าผู้เรียนมีความต้องการที่จะได้รับการสอนที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความอยากเรียนมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็มีความเพลิดเพลิน และทำให้ได้รับความรู้ไปพร้อมกันโดยไม่เกิดความกดดันในการเรียนมากเกินไป ทั้งนี้ก็นำไปสู่การปรับทัศนคติ เพื่อพัฒนาการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ตามที่ลิตเติลวูด (Littlewood,1984) เห็นว่าหากผู้เรียนถูกบังคับให้เรียนจากปัจจัยภายนอก ระดับของการเรียนรู้ก็จะน้อยตามไปด้วย

การส่งเสริมของมหาวิทยาลัยนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญเช่นกัน โดยนักศึกษามีความเห็นว่าการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษอย่างเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งยังคงไม่เพียงพอต่อการพัฒนานักศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพราะการเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ทำให้ความเห็นที่มีต่อแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าหรือสิ่งที่ส่งผลให้พัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเดียวกัน และนักศึกษาบางส่วนยังแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษอีกว่า “เพราะไม่มีโอกาสได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษจริงๆ จึงอยากให้มีโอกาสในการฝึกนอกสถานที่” “อยากลองฝึกพูดกับครูต่างชาติ” “อยากพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์ อยากฟังให้เข้าใจกว่านี้” “อยากเรียนการพูดที่ใช้จริงๆ ไม่ใช่แค่จากในหนังสือ”

นอกจากนี้นักศึกษายังขาดโอกาสในการได้สนทนาในเหตุการณ์จริงซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งของคำถามที่ว่าเหตุใดเด็กไทยไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ตามที่เดวีและเพียส (Davies&Pearse,2000) กล่าวไว้ว่าความสำเร็จอย่างแท้จริงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคือการที่ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน ดังนั้นเพื่อให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งมหาวิทยาลัย และผู้สอนจะต้องผลักดันให้นักศึกษากล้าที่จะพูดมากขึ้น และสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือตัวของนักศึกษาที่ต้องหมั่นพัฒนาทักษะในการพูดภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ

3 ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงปัญหาในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาในภาพรวม ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมถึงปัญหาของแต่ละวิทยาเขต เพื่อที่จะได้พัฒนานักศึกษาได้อย่างดียิ่งขึ้น
2. ควรมีการสัมภาษณ์นักศึกษาเชิงลึกเพื่อจะได้มีความเข้าใจถึงปัญหาในการเรียนสนทนาภาษาอังกฤษมากขึ้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

บรรณานุกรม

ธีราพร พลายเล็ก.2554.ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยในเขตราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร.คณะครุศาสตร์.มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

นงสมร พงษ์พานิช.2554.การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจา ของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึงกันยายน 2551.คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นุชนาฏ วรยศศรี. 2544. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้.วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขาสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ. 2548. ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรีหลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสுகีร์. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสูกีร์.

สุภัทธา อักษรานุเคราะห์.2532. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม.กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล.วิธีสอนภาษาอังกฤษ.พิมพ์ครั้งที่3.กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

อนุสิษฐ์ พันธุ์กล้า.2552. การพัฒนาชุดทักษะการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

All rights reserved

อัจฉรา วงศ์โสธร.การทดสอบและผลการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ ,2554.

Bert,John W. **Research in Education**5th. 5th ed. EglewoodCliffs: Prentice Hall,Inc,
1981

Byne, Donn.1995.**Teaching Oral English**. Harlow:Longman Group.

Bygate,M.1988.**Speaking**.Oxford:Oxford University Press.

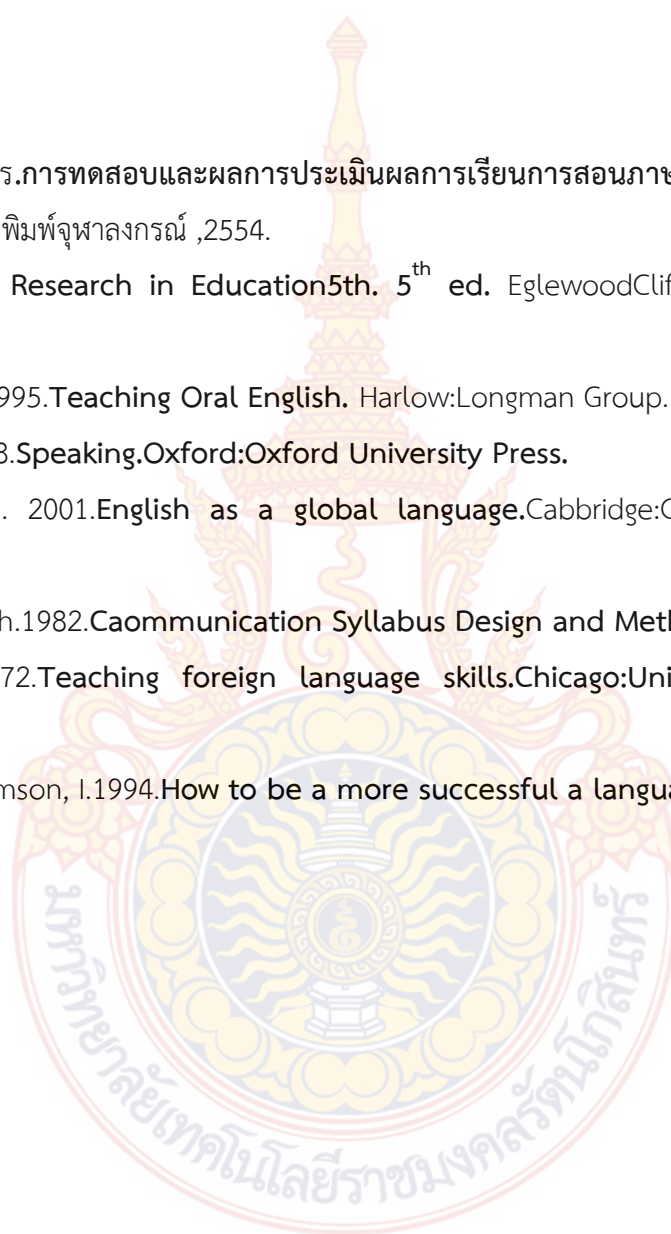
Crystal David. 2001.**English as a global language**.Cabbridge:Cambridge University
press.

Johnson, Keith.1982.**Caommunication Syllabus Design and Methodology**.Pergamon.

Rivers.W.M.1972.**Teaching foreign language skills**.Chicago:University of Chicago
Press.

Rubin,J.&Thomson, I.1994.**How to be a more successful a language learner**.

USA:Heinle.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

ภาคผนวก

แบบสอบถามเรื่องปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

ประวัติผู้วิจัย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

ประวัติผู้วิจัย

1.ชื่อ สกุล สิวินีย์ ไชยพงษ์

2.ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ คณะศิลปศาสตร์

3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล
ถนนเพชรเกษม ตำบลหนองแก อำเภอบางพลี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 77110
โทรศัพท์ 032-618-500 ต่อ 4805
E-mail siwinee.cha@rmutr.ac.th, siwinee.c@gmail.com

4.ประวัติการศึกษา

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2554

ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี,
2549

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

Copyright © by Rajamangala University of Technology Rattanakosin

All rights reserved

ประวัติผู้วิจัย

- 1.ชื่อ สกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทศนีย์ ธาราพร
- 2.ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์8 คณะศิลปศาสตร์
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล
ถนนเพชรเกษม ตำบลหนองแก อำเภอบางพลี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 77110
โทรศัพท์ 032-618-500 ต่อ 4805 E-mail: bemyfriend.tasani@gmail.com,
tassanee.tar@rmutr.ac.th

4.ประวัติการศึกษา

ปัจจุบัน กำลังศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้พูดภาษาอื่น (Teaching of
English for Speakers of other Languages- TESOL) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งรัฐ
ออสเตรเลียใต้ ประเทศออสเตรเลีย, 2540

ประกาศนียบัตรการสอนภาษาอังกฤษ สถาบันรีเจนซี่ (Regency Institute of TAFE) รัฐ
ออสเตรเลียใต้, 2537

ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2531

5.สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ

สาขาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีประสบการณ์การสอนมากกว่า
15 ปี เป็นวิทยากรสอนภาษาอังกฤษสำหรับงานโรงแรม อาทิ โรงแรมฮิลตัน, โรงแรมรีเจนซี่ ชะอำ,
โรงแรมมารีออท หัวหิน, โรงแรมบ้านดวงแก้ว, โรงแรมชมวิว, โรงแรมอลันตา ปรานบุรี เป็นต้น เป็น

วิทยากรรับเชิญการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวให้กับ สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์ และสมาคมโรงแรมหัวหิน-ชะอำ

ผลงานตำราและเอกสารประกอบการสอนมีดังนี้

1. ปี 2551 English for Hotel Business 1-2 (textbook for hotel Students)
2. ปี 2550 General English (Textbook for first year Students of RMUTR)
English Conversation (Textbook for first year Students)
3. ปี 2549 Technical English 1 (Textbook for Engineering Students)

6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย

1. The development of Hotel English training program Focusing ASEAN Common Competency Standard for Tourism Professionals, 2012, รวบรวมในปี 2013ในงานสัมมนาวิจัยของผู้รับทุนวิจัยโครงการส่งเสริมการวิจัยในอุดมศึกษาประจำปี 2554 ทำร่วมกับ school of Education, University of Queensland, Australia

2. 2010 The Application of K-W-L Plus technique to Develop Students' Reading skill: A case study of 2st year Engineering Student at Rajamangala University of Technology (RMUTR), Wang Klai Kangwon Campus, งานวิจัยสถาบัน เผยแพร่ในงาน RMUTR English Forum ปี 2554

3. 2010 The development of Hotel English training program for front office staff focusing task-based instruction to enhance communication skills เผยแพร่ในงาน AGRC 2012 1-3 มีนาคม 2555 เชียงใหม่

